

Súd: Krajský súd Žilina
Spisová značka: 11CoPr/10/2016
Identifikačné číslo súdneho spisu: 5613200772
Dátum vydania rozhodnutia: 25. 10. 2016
Meno a priezvisko sudcu, VSÚ: JUDr. Eva Malíková
ECLI: ECLI:SK:KSZA:2016:5613200772.1

ROZSUDOK V MENE SLOVENSKEJ REPUBLIKY

Krajský súd v Žiline, ako súd odvolací, v senáte zloženom z predsedníčky senátu JUDr. Evy Malíkovej a členov senátu JUDr. Romana Tichého a JUDr. Jany Kotrčovej, v právnej veci žalobcu: W. G., nar. XX.XX.XXXX, bytom B. Y., Y. XXX/XX, právne zastúpeného JUDr. Miloslavom Hrickom, advokátom, so sídlom B. C., ul. X. C. XXX, proti žalovanému: IKEA Industry Slovakia, s. r. o., so sídlom Malacky, Továrenská 2614/19, IČO: 31 354 572, právne zastúpeného JUDr. Štefániou Barnašovou, advokátkou, so sídlom G., Y. XXX/X, v konaní o zaplatenie 7.086,10 eur s príslušenstvom, o odvolaní žalobcu proti rozsudku Okresného súdu Liptovský Mikuláš č. k. 8Cpr/1/2013-175 zo dňa 8. apríla 2016, takto

rozhodol:

Rozsudok okresného súdu potvrdzuje.

Žalovanému neprisnáva nárok na náhradu trov odvolacieho konania.

odôvodnenie:

1. Napadnutým rozsudkom okresný súd žalobu v celom rozsahu zamietol, žalovanému náhradu trov konania nepriznal, rozhodnutie o náhrade trov konania štátu odložil po právoplatnosti rozhodnutia vo veci samej.

2. Rozhodnutie okresného súdu sa opiera o ust. § 76 ods. 2, 5, § 60 ods. 1, 2, § 63 ods. 1 písm. c) Zákonníka práce, § 8 ods. 2 písm. a) zákona č. 461/2003 Z. z. Účelom dokazovania bolo zistenie, či žalobcovi pri skončení pracovného pomeru patrilo odstupné v sume najmenej 10-násobku jeho priemerného mesačného zárobku v zmysle § 76 ods. 2 Zákonníka práce účinného k 16.02.2011 ako zamestnancovi, s ktorým zamestnávateľ skončil pracovný pomer z dôvodu choroby z povolania. Žalobca v žalobe uvádza, že dôvodom skončenia jeho pracovného pomeru so žalovaným zamestnávateľom bol zdravotný stav žalobcu, ktorého zdravotné problémy je potrebné kvalifikovať ako chorobu z povolania. Keďže Zákonník práce definíciu choroby z povolania neobsahuje, vychádzal súd z definície uvedenej v § 8 ods. 2 zákona č. 461/2003 Z. z. o sociálnom poistení účinného v čase skončenia pracovného pomeru. Podrobný postup pri uznávaní choroby z povolania upravuje § 31 a nasl. zákona č. 355/2007 Z. z. o ochrane, podpore a rozvoji verejného zdravia a o zmene a doplnení niektorých zákonov, ale až v znení účinnom od 01.08.2014, preto ho súd neaplikoval. Žalobca predložil fotokópiu hlásenia choroby z povolania č. j. 840/12 z 20.06.2012, diagnóza lézia pleca, kód M75, vystaveného prednostom Kliniky pracovného lekárstva Univerzitnej nemocnice Martin, v ktorom je uvedený dátum jej prvého zistenia 11.05.2011, teda po skončení pracovného pomeru. Aj keď diagnóza lézia pleca nie je v zozname chorôb z povolania tvoriacom prílohu zákona o sociálnom poistení, podľa tohto listinného dôkazu ide o chorobu zodpovedajúcu položke č. 29-02 zoznamu chorôb z povolania DNJZ končatín - choroby šliach, šľachových pošiev a sval. úponov z nadmerného preťaženia. Žalobcove ochorenie lézia pleca za chorobu z povolania označil aj znalecký posudok č. 1/2015 súdnej znalkyne MUDr. Kláry Benešovej zhotovený v tomto súdnom konaní, z ktorého súd pri rozhodovaní vychádzal. Na

rozdiel od vyjadrenia prednostu Kliniky pracovného lekárstva Univerzitnej nemocnice Martin znalkyňa tvrdí, že podľa zdravotnej dokumentácie sa u žalobcu objavili prvé príznaky ochorenia lézia pleca 13.11.2009, diagnostikované boli pri hospitalizácii na neurologickom oddelení Liptovskej nemocnice s poliklinikou Lipt. Mikuláš 21. - 29.10.2010 (pozn. súdu: z ostatných dôkazov vyplýva, že správne má byť uvedené 21.01. - 29.01.2010) . Pre účely tohto konania je rozhodujúce, že žalobca chorobou z povolania trpel a že ju získal počas výkonu práce u žalovaného, čo je preukázané ako hlásením choroby z povolania, tak znaleckým posudkom, keďže žalobca od 06.01.2005 u žalovaného pracoval na pracovisku briketáreň až do ukončenia pracovnoprávneho vzťahu 16.02.2011. Následne sa súd musel vysporiadať s pravdivosťou hodnotou žalobcovho tvrdenia, že k skončeniu pracovného pomeru 16.02.2011 došlo preto, lebo žalobca ako zamestnanec nesmel vykonávať prácu u žalovaného pre chorobu z povolania. Po vyhodnotení všetkých zhora uvedených dôkazov (listinných, svedeckých výpovedí aj účastníckej výpovede žalobcu) súd konštatuje, že toto tvrdenie preukázané nie je. Dohoda o skončení pracovného pomeru zo 16.02.2011 vymedzuje dôvod skončenia pracovného pomeru jednak odkazom na § 63 ods. 1 písm. c) Zákonníka práce, jednak slovné tak, že zamestnanec vzhľadom na svoj zdravotný stav stratil spôsobilosť vykonávať doterajšiu prácu. Zákonník práce v § 63 ods. 1 pod písmenom c) vymedzuje tri možnosti skončenia pracovného pomeru zo zdravotných dôvodov, a to: 1. zamestnanec vzhľadom na svoj zdravotný stav podľa lekárskeho posudku dlhodobo stratil spôsobilosť vykonávať doterajšiu prácu, 2. zamestnanec doterajšiu prácu nesmie vykonávať pre chorobu z povolania (alebo ohrozenie ňou), 3. zamestnanec na pracovisku dosiahol najvyššiu prípustnú expozíciu určenú rozhodnutím príslušného orgánu verejného zdravotníctva. K skončeniu pracovného pomeru došlo z dôvodu uvedeného pod možnosťou 1., teda preto, že zamestnanec vzhľadom na svoj zdravotný stav stratil spôsobilosť vykonávať doterajšiu prácu. Za dlhodobú zdravotnú nespôsobilosť sa zvyčajne považuje práceneschopnosť, ktorá trvá viac ako 52 týždňov. Práceneschopnosť žalobcu predchádzajúca skončeniu pracovného pomeru, ktorej dôvodom nebola lézia pleca, trvala od 13.11.2009 do 16.12.2010, pričom od 12.11.2010 bol žalobca uznaný za invalidného. Rozhodujúcim zdravotným postihnutím odôvodňujúcim invaliditu nebola lézia pleca, ale degeneratívne zmeny na chrbtici a medzistavcových platničkách s často recidivujúcimi dlhotrvajúcimi prejavmi dráždenia nervov a svalov. V súvislosti s lekárskeho posudkom súd dáva do pozornosti rozhodnutie NS SR sp. zn. 3 Cdo 150/2005, v ktorom je ustálený názor, že lekárskeho posudok musí deklarovať nepriaznivý zdravotný stav pre výkon konkrétnej práce (dohodnutý druh práce). Účastníci konania v naznačenom smere postupovali, preto bol žalovaný pred skončením pracovného pomeru preradený z práce v briketárni na výkon práce na nerizikovom pracovisku. Súd, vychádzajúc z textu písomného skončenia pracovného pomeru aj účastníkmi uvedených skutkových okolností, konštatuje, že dôvodom skončenia pracovného pomeru nebola choroba z povolania, ale k skončeniu pracovného pomeru došlo preto, že zamestnanec vzhľadom na svoj zdravotný stav podľa lekárskeho posudku (vyhotoveného TeamPrevent, s.r.o. dňa 04.01.2011) dlhodobo stratil spôsobilosť vykonávať doterajšiu prácu. Aj keď sú podľa čl. 8 Zákonníka práce pracovnoprávne vzťahy v čase neschopnosti zamestnancov na prácu z dôvodov choroby vo zvýšenej miere chránené zákonom a žalovaný je ako (bývalý) zamestnanec slabšou stranou sporu, súd sa v súdenom prípade nemohol stotožniť s tvrdením žalobcu, že okamih zistenia choroby z povolania je irelevantný a relevantná je doba vzniku choroby z povolania. Ako uvádza časopis Zo súdnej praxe (č. 5/1997, str. 109), pre vznik nároku zamestnanca na odstupné sú rozhodujúce okolnosti, ktoré nastali v čase, v ktorom bol zamestnanec, ktorý sa stal vzhľadom na svoj zdravotný stav dlhodobo nespôsobilým na doterajšiu prácu v dôsledku výkonu tejto práce prevedený na inú vhodnú prácu, prípadne v ktorom došlo z tohto dôvodu k rozviazaniu pracovného pomeru. Podľa záverov znaleckého posudku sa u žalobcu objavili prvé príznaky choroby z povolania - lézie pleca - už 13.11.2009 a k jej diagnostikovaniu došlo pri hospitalizácii v r. 2010. Keďže pod obraz diagnózy lézia pleca patria aj bolesti krčnej chrbtice, driekovej chrbtice a trpnutie oboch horných končatín (pre ktoré bol žalobca aj hospitalizovaný na neurologickom oddelení Liptovskej nemocnice s poliklinikou Liptovský Mikuláš v r. 2010), do skončenia pracovného pomeru 16.02.2011 bol dostatočný časový priestor na určenie, že uvedené ochorenie je chorobou z povolania. Navyše, Sociálna poisťovňa v zápisnici zo 17.12.2010 ako dôvod invalidizácie žalobcu (zisteniu ktorého malo predchádzať podrobné skúmanie zdravotného stavu žiadateľa o invalidný dôchodok) neuvádza aj léziu pleca, ako to tvrdí znalkyňa. Ak došlo k zanedbaniu povinností kompetentných pri určovaní choroby z povolania, nenesie za to zodpovednosť žalobca ako pacient, ale ani žalovaný zamestnávateľ. Odstupné je inštitútom pracovného práva spojeným nie s každým skončením pracovnoprávneho vzťahu, ale len s jeho skončením z určitých dôvodov. Priznanie odstupného vo výške vyššej než je bežné odstupné, teda vo výške najmenej desaťnásobku priemerného mesačného zárobku zamestnanca bolo k 16.02.2011 (a je aj v súčasnosti) viazané na rozviazanie pracovného pomeru dohodou z 3 dôvodov: 1. zamestnanec nesmie vykonávať prácu pre pracovný

úraz, 2. zamestnanec nesmie vykonávať prácu pre chorobu z povolania alebo pre ohrozenie touto chorobou, alebo 3. ak zamestnanec na pracovisku dosiahol najvyššiu prípustnú expozíciu určenú rozhodnutím príslušného orgánu verejného zdravotníctva. Zjednodušene možno povedať, že ide o dôvody, pri ktorých je poškodenie zdravia vyvolané charakterom vykonávanej práce (alebo v súvislosti s jej výkonom). Odstupné vo výške najmenej desaťnásobku priemerného mesačného zárobku zákon nepriznáva pracovníkom, s ktorými bol skončený pracovný pomer pre dlhodobú stratu spôsobilosti vykonávať doterajšiu prácu vzhľadom na ich zdravotný stav, pretože na rozdiel od pracovného úrazu, choroby z povolania, alebo dosiahnutia najvyššej prípustnej expozície dlhodobá strata spôsobilosti zamestnanca vykonávať doterajšiu prácu nemusí byť vyvolaná len a výlučne vykonávanou prácou (alebo v súvislosti s jej výkonom), môže byť dôsledkom úrazu utrpeneho v domácom prostredí, onkologického ochorenia, infarktu a pod.. Vzhľadom na to, že k skončeniu pracovného vzťahu žalobcu a žalovaného nedošlo ani z jedného dôvodu uvedeného v hypotéze § 76 ods. 2 Zákonníka práce účinného k 16.02.2011 súd žalobu zamietol. O náhrade trov konania súd rozhodol podľa § 142 ods. 1 a 151 ods. 1 O. s. p. Úspech v konaní v celom rozsahu patrí žalovanému, ktorý nenavrhol prisúdenie náhrady trov konania. O náhrade trov konania štátu bude rozhodnuté podľa § 148 ods. 1 a analogicky podľa 151 ods. 4 O. s. p. Vzhľadom na sústavné problémy pri komunikácii a doručovaní súdnych zásielok súdnej znalkyni sa doteraz nepodarilo rozhodnúť o znalečnom, čo však z hľadiska hospodárnosti konania nebránilo konať a rozhodnúť v merite veci.

3. Voči citovanému rozsudku v zákonnej lehote podal odvolanie žalobca. Má za to, že rozhodnutie vychádza z nesprávneho právneho posúdenia veci a súd prvého stupňa dospel na základe vykonaných dôkazov k nesprávnym skutkovým zisteniam. Súd vec nesprávne právne posúdil, vychádzal z predpokladu, že pre vznik práv a povinností sú rozhodujúce skutočnosti, ktoré nastali v čase skončenia pracovného pomeru. Podľa žalobcu však skutočnosti, ktoré zakladajú právo na zaplatenie vyššieho odstupného, v čase skončenia pracovného pomeru nastali, hoci vyšli najavo až neskôr. Vyššie uvedený záver vyplýva z právneho posúdenia troch otázok: 1. či je pre vznik nároku na zvýšené odstupné rozhodujúci moment zistenia alebo moment vzniku choroby z povolania, 2. či sú zamestnanec a zamestnávateľ viazaní právnym posúdením dôvodu skončenia pracovného pomeru vo výpovedi alebo dohode a 3. či na toto právne posúdenie môžu mať vplyv skutočnosti, ktoré účastníkom známe neboli, ale vyšli najavo až dodatočne po skončení pracovného pomeru výpoveďou, resp. dohodou. Odpoveď na prvú otázku vyplýva priamo zo znenia § 76 ods. 2 Zákonníka práce. Ten ako dôvod vzniku nároku na zvýšené odstupné stanovuje skončenie pracovného pomeru z dôvodu, že zamestnanec nesmie vykonávať prácu pre chorobu z povolania, neberie pritom do úvahy moment zistenia choroby z povolania, ale len to, či choroba z povolania existovala v čase skončenia pracovného pomeru. Teda rozhodujúci je moment vzniku a nie zistenia. K rovnakému záveru dospel aj Okresný súd Prievidza v rozsudku sp. zn. 12C/30/2010 zo dňa 25.10.2010, pričom poukazuje na jeho odôvodnenie. Proti takémuto záveru možno namietat, že z § 76 ods. 2 Zákonníka práce vyplýva, že pre vznik nároku na zvýšené odstupné je rozhodujúce vymedzenie dôvodu skončenia pracovného pomeru podľa § 63 ods. 1 Zákonníka práce. Ak by tomu tak bolo, tak by boli účastníci a súd viazaní právnym posúdením dôvodu skončenia pracovného pomeru vo výpovedi alebo dohode o skončení pracovného pomeru. Zákonník práce v § 61 ods. 2 stanovuje, že dôvod výpovede sa musí skutkovo vymedziť tak, aby ho nebolo možné zameniť s iným dôvodom. Zákon tak uprednostňuje skutkové vymedzenie dôvodu pred jeho právnym posúdením. Robí tak preto, že skutkové vymedzenie dôvodu predstavuje iba popis existujúcich skutočností a je preto objektívnejšie ako hodnotenie podľa § 63 ods. 1 Zákonníka práce. Skutkové vymedzenie skončenia pracovného pomeru je tak nemenné na rozdiel od jeho právnej kvalifikácie, ktorá záväzná nie je, inak by boli strany viazané akoukoľvek, aj nezmyselnou právnou kvalifikáciou skutkového dôvodu skončenia pracovného pomeru. Preto ak sa súd odvoláva na dôvod skončenia pracovného pomeru uvedený v dohode, nestačí, že poukáže na jeho právne posúdenie obsiahnuté v dohode, preto týmto viazaný nie je. Súd mal zistiť skutkové okolnosti, ktoré boli dôvodom skončenia pracovného pomeru a tieto sám právne posúdiť. Ak by postupoval takto, zistil by, že dôvodom skončenia pracovného pomeru boli zdravotné problémy zamestnanca, ktoré boli, hoci neskôr, posúdené ako choroba z povolania. Teda dôvodom skončenia pracovného pomeru boli také skutočnosti, ktoré zakladajú právo na zaplatenie zvýšeného odstupného. Podľa žalobcu musí súd prihliadať aj na skutočnosti, ktoré síce v čase skončenia pracovného pomeru existovali, ale účastníkom neboli známe a vyšli najavo až dodatočne. Zo zákona č. 461/2003 Z. z., ktorý upravuje spôsob posudzovania choroby z povolania, vyplýva, že rozlišuje dátum jej prvého zistenia a dátum uznania a tiež umožňuje za chorobu z povolania uznať spätne aj chorobu, ktorá bola zistená pred jej zaradením do zoznamu chorôb z povolania. Z uvedeného vyplýva, že pri skončení pracovného pomeru z akýchkoľvek zdravotných dôvodov musí zamestnávateľ zobrať do úvahy

možnosť, že tieto zdravotné dôvody budú dodatočne posúdené ako choroba z povolania so všetkými povinnosťami, ktoré mu z toho vyplývajú. K tvrdeniu súdu, že sociálna poisťovňa v zápisnici zo dňa 17.12.2010 ako dôvod invalidizácie žalobcu neuvádza léziu pleca, ako tvrdí znalkyňa, žalobca dodáva, že odpoveď znalkyne na otázku č. 9 treba vykladať v spojení s odpoveďou na otázku č. 5, a to tak, že znalkyňa sama vyhodnotila zdravotné problémy žalobcu popísané v zápisnici sociálnej poisťovne, rozpoznala medzi nimi aj prejavy choroby z povolania lézia pleca, a preto podľa nej bola aj táto choroba dôvodom invalidizácie žalobcu. Z uvedenej argumentácie vyplýva, že pre posúdenie nároku žalobcu bol rozhodujúci moment vzniku choroby z povolania, ktorá podľa znaleckého posudku vznikla ešte počas trvania pracovného pomeru. Žalobca preto navrhuje, aby odvolací súd napadnutý rozsudok zmenil tak, že žalobe v celom rozsahu vyhovie a prizná mu právo na náhradu trov konania. Ak odvolací súd napadnutý rozsudok súdu prvého stupňa potvrdí, žalobca navrhuje, aby súčasne rozhodol, že dovolanie je prípustné, pretože ide o rozhodnutie po právnej stránke zásadného významu.

4. Žalovaný vo vyjadrení udáva, že nesúhlasí s tvrdeniami žalobcu uvedenými v odvolaní a má za to, že okresný súd vo veci úplne zistil skutkový stav a na základe vykonaných dôkazov dospel k správnym skutkovým zisteniam a vec správne právne posúdil. Žiada napadnutý rozsudok potvrdiť.

5. K vyjadreniu žalovaného sa žalobca nevyjadril.

6. Krajský súd, ako súd odvolací, preskúmal napadnutý rozsudok na základe odvolania žalobcu v rozsahu danom ust. § 379 C. s. p. a bez nariadenia odvolacieho pojednávania postupom v zmysle ust. § 219 ods. 3 C. s. p. rozsudok okresného súdu potvrdil v zmysle ust. § 387 ods. 1, 2 C. s. p.

7. Rozsudok okresného súdu je vecne správny. Okresný súd v dostatočnom rozsahu zistil skutkový stav veci a vec správne právne posúdil.

8. Súd druhej inštancie sa stotožňuje s rozsiahlym odôvodnením rozsudku súdom prvej inštancie, poukazujúc na správnosť tam uvedených dôvodov, preto nie je žiaduce, aby opakovane vecne správne závery súdu prvej inštancie.

9. Odvolanie žalobcu nie je dôvodné.

10. Žalobca si uplatnil nárok z titulu odstupného, majúci za to, že mu platí odstupné vo vyššej výške, než skutočne vyplatené odstupné, a to vo výške 10-násobku jeho priemerného mesačného zárobku, vychádzajúc z ust. § 76 ods. 2 Zákonníka práce účinného k 16.02.2011, podľa ktorého zamestnancovi, s ktorým zamestnávateľ skončil pracovný pomer výpoveďou alebo dohodou z dôvodu, že zamestnanec nesmie vykonávať prácu pre chorobu z povolania.

11. Nárok na odstupné tak, ako je pojatý v Zákonníku práce, sa viaže na skončenie pracovného pomeru, kedy v zákonom ustanovených prípadoch má zamestnanec pri skončení pracovného pomeru či už dohodou alebo výpoveďou nárok na odstupné. Výška odstupného je pritom determinovaná dôvodom, pre ktorý bol pracovný pomer skončený, keď iba v prípade v zákone kvalifikovaných dôvodov má zamestnanec nárok na odstupné.

12. Na rozdiel od výpovede, ktorá je jednostranným právnym úkonom, ktorý zamestnanec nemôže čo do obsahu a formy ovplyvniť, dohoda o skončení pracovného pomeru je dvojstranným právnym úkonom, ktorým na základe zhodného prejavu vôle zamestnanca a zamestnávateľa dochádza ku skončeniu pracovného pomeru k určitému dňu. Pri tomto právnom úkone teda zamestnávateľ, ako aj zamestnanec musia zhodne prejsť vôľu skončiť pracovný pomer, pričom zhodne a slobodne prejavovaná vôľa sa nedotýka len skončenia pracovného pomeru ako takého, ale aj dôvodu skončenia pracovného pomeru, pokiaľ ho zmluvné strany v právnom úkone vymedzili.

13. Vychádzajúc potom z právnej charakteristiky tohto právneho úkonu, predovšetkým z jeho dvojstrannosti a slobody vôle prejavenej v právnom úkone, nemožno dôvod výpovede determinovať a vykladať na základe skutočností, ktoré stranám dvojstranného právneho úkonu neboli známe v čase jeho uzavretia.

14. Niet pochybností, že u žalobcu bola zistená choroba z povolania, ktorá vznikla počas trvania pracovného pomeru u žalovaného. To, že zdravotné problémy, ktoré mal žalobca v čase skončenia pracovného pomeru, spôsobila choroba z povolania, nebolo stranám dohody, či už žalobcovi alebo žalovanému, v čase uzavretia predmetného právneho úkonu - dohody o skončení pracovného pomeru známe. Nemožno potom prijať záver, že dôvodom skončenia pracovného pomeru bola neschopnosť žalobcu vykonávať prácu pre chorobu z povolania.

15. Nárok na zaplatenie odstupného vo výške 10-násobku priemerného platu pri skončení pracovného pomeru dohodou nespôsobuje samotná existencia choroby z povolania (ktorá v zásade nie je sporná, a to už v čase skončenia pracovného pomeru), ale dôvod skončenia pracovného pomeru určený zhodným prejavom vôle oboch účastníkov právneho úkonu.

16. Dôvod skončenia pracovného pomeru účastníci v dohode vymedzili, jednak s odkazom na zákonné ust. § 63 ods. 1 písm. c) Zákonníka práce, jednak ho uviedli vymedzením „zamestnanec vzhľadom na svoj zdravotný stav stratil spôsobilosť vykonávať doterajšiu prácu“. Nemožno konštatovať, ako to tvrdí odvolateľ, že uvedené predstavuje právne posúdenie dôvodu skončenia pracovného pomeru. Naopak, podľa názoru odvolacieho súdu, účastníci dohody takto skutkovo vymedzili dôvod skončenia pracovného pomeru dohodou.

17. Pokiaľ žalobca argumentuje právnou úpravou obsiahnutou v ust. § 8 zákona č. 461/2003 Z. z. (o sociálnom poistení), ktorý rozlišuje dátum prvého zistenia choroby z povolania a dátum jej uznania a tiež umožňuje za chorobu z povolania uznať späťne aj chorobu, ktorá bola zistená pred jej zaradením do zoznamu chorôb z povolania, túto argumentáciu vo vzťahu k prejednávanej veci použiť nemožno. Nároky zamestnanca, ktoré mu patria v súvislosti so zodpovednosťou zamestnávateľa za škodu pri chorobe z povolania, mu ostávajú zachované bez ohľadu na to, že choroba z povolania bola zistená až po skončení pracovného pomeru. Toto však nemožno vzťahovať na dôvod skončenia pracovného pomeru uvedený v dohode o skončení pracovného pomeru, ktorý bol konštituovaný na základe slobodnej vôle účastníkov.

18. Rovnako nemožno stotožňovať postup pri skúmaní dôvodu výpovede ako jednostranného právneho úkonu, kde súd musí preskúmať jeho danosť, s dôvodom uvedeným účastníkmi v dohode o skončení pracovného pomeru, ktorý je konštituovaný dvojstranným právnym úkonom.

19. Z uvedených dôvodov odvolací súd, zhodne s vysloveným právnym záverom súdu prvej inštancie konštatuje, že vychádzajúc z vôle účastníkov zhodne a zrozumiteľne prejavenej v dohode o skončení pracovného pomeru, nemožno konštatovať, že pracovný pomer na základe dohody účastníkov skončil z dôvodu, že zamestnanec nesmie vykonávať prácu pre chorobu z povolania. Žalobcovi ako zamestnancovi nevznikol nárok na zaplatenie 10-násobku jeho priemerného mesačného zárobku z titulu odstupného.

20. Z uvedených dôvodov odvolací súd napadnutý rozsudok ako vecne správny vo veci samej, ako aj vo výroku o náhrade trov konania, ktorý nebol spochybnený žiadnou odvolacou námietkou, potvrdil. Pokiaľ odvolateľ žiadal pripustenie dovolania, C. s. p., účinný od 1.7.2016, ktorý treba na danú vec aplikovať, uvedenú možnosť nepripúšťa.

21. Výrok o trovách odvolacieho konania sa opiera o ust. § 396 ods. 1 C. s. p. s poukazom na ust. § 255 ods. 1 C. s. p. V zásade bol v konaní úspešným účastníkom žalovaný, preto mu v zásade patrí nárok na náhradu trov odvolacieho konania. Odvolací súd však konštatuje, že žalovaný formou právnej zástupkyne síce v odvolacom konaní vykonal úkon, za ktorý by mu vzniklo právo na náhradu trov odvolacieho konania (vyjadrenie k odvolaniu), toto však bolo čisto formálneho charakteru, bez vecného vyjadrenia sa k odvolacím námietkam, preto odvolací súd došiel k záveru, že za takýto úkon mu náhrada trov právneho zastúpenia nepatrí.

22. Toto rozhodnutie prijal senát Krajského súdu v Žiline pomerom hlasov 3 : 0.

Poučenie:

Proti tomuto rozhodnutiu odvolacieho súdu je prípustné dovolanie, ak to zákon pripúšťa. (§ 419 C. s. p.)

Dovolanie je prípustné proti každému rozhodnutiu odvolacieho súdu vo veci samej alebo ktorým sa konanie končí, ak

- a) sa rozhodlo vo veci, ktorá nepatrí do právomoci súdov,
- b) ten, kto v konaní vystupoval ako strana, nemal procesnú subjektivitu,
- c) strana nemala spôsobilosť samostatne konať pred súdom v plnom rozsahu a nekonal za ňu zákonný zástupca alebo procesný opatrovník,
- d) v tej istej veci sa už prv právoplatne rozhodlo alebo v tej istej veci sa už prv začalo konanie,
- e) rozhodoval vylúčený sudca alebo nesprávne obsadený súd, alebo
- f) súd nesprávnym procesným postupom znemožnil strane, aby uskutočňovala jej patriace procesné práva v takej miere, že došlo k porušeniu práva na spravodlivý proces (§ 420 C. s. p.).

Dovolanie je prípustné proti rozhodnutiu odvolacieho súdu, ktorým sa potvrdilo alebo zmenilo rozhodnutie súdu prvej inštancie, ak rozhodnutie odvolacieho súdu záviselo od vyriešenia právnej otázky,

- a) pri ktorej riešení sa odvolací súd odklonil od ustálenej rozhodovacej praxe odvolacieho súdu,
- b) ktorá v rozhodovacej praxi odvolacieho súdu ešte nebola vyriešená alebo
- c) je dovolacím súdom rozhodovaná rozdielne.

Dovolanie v prípadoch uvedených v odseku 1 nie je prípustné, ak odvolací súd rozhodol o odvolaní proti uzneseniu podľa § 357 písm. a) až n). (§ 421 ods. 1 a 2 C. s. p.)

Dovolanie podľa § 421 ods. 1 nie je prípustné, ak

- a) napadnutý výrok odvolacieho súdu o peňažnom plnení neprevyšuje desaťnásobok minimálnej mzdy; na príslušenstvo sa neprihliada,
- b) napadnutý výrok odvolacieho súdu o peňažnom plnení v sporoch s ochranou slabšej strany neprevyšuje dvojnásobok minimálnej mzdy; na príslušenstvo sa neprihliada,
- c) je predmetom dovolacieho konania len príslušenstvo pohľadávky a výška príslušenstva v čase začatia dovolacieho konania neprevyšuje sumu podľa písmen a) a b).

Na určenie výšky minimálnej mzdy v prípadoch uvedených v odseku 1 je rozhodujúci deň podania žaloby na súde prvej inštancie. (§ 422 ods. 1 a 2 C. s. p.)

Dovolanie len proti dôvodom rozhodnutia nie je prípustné. (§ 423 C. s. p.)

Dovolanie sa podáva v lehote dvoch mesiacov od doručenia rozhodnutia odvolacieho súdu oprávnenému subjektu na súde, ktorý rozhodoval v prvej inštancii. Ak bolo vydané opravné uznesenie, lehota plynie znovu od doručenia opravného uznesenia len v rozsahu vykonanej opravy.

Dovolanie je podané včas aj vtedy, ak bolo v lehote podané na príslušnom odvolacom alebo dovolacom súde. (§ 427 ods. 1 a 2 C. s. p.)

V dovolaní sa popri všeobecných náležitostiach podania ustanovených v § 127 ods. 1 C. s. p. (ktorému súdu je určené, kto ho robí, ktorej veci sa týka, čo sa ním sleduje a podpísania) uvedie, proti ktorému rozhodnutiu smeruje, v akom rozsahu sa toto rozhodnutie napáda, z akých dôvodov sa rozhodnutie považuje za nesprávne (dovolacie dôvody) a čoho sa dovolateľ domáha (dovolací návrh). (§ 428 C. s. p.)

Dovolateľ musí byť v dovolacom konaní zastúpený advokátom. Dovolanie a iné podania dovolateľa musia byť spísané advokátom.

Povinnosť podľa odseku 1 neplatí, ak je

- a) dovolateľom fyzická osoba, ktorá má vysokoškolské právnické vzdelanie druhého stupňa,
- b) dovolateľom právnická osoba a jej zamestnanec alebo člen, ktorý za ňu koná má vysokoškolské právnické vzdelanie druhého stupňa,
- c) dovolateľ v sporoch s ochranou slabšej strany podľa druhej hlavy tretej časti tohto zákona zastúpený osobou založenou alebo zriadenou na ochranu spotrebiteľa, osobou oprávnenou na zastupovanie podľa predpisov o rovnakom zaobchádzaní a o ochrane pred diskrimináciou alebo odborovou organizáciou a ak ich zamestnanec alebo člen, ktorý za ne koná má vysokoškolské právnické vzdelanie druhého stupňa. (§ 429 C. s. p.)

Rozsah, v akom sa rozhodnutie napáda, môže dovolateľ rozšíriť len do uplynutia lehoty na podanie dovolania. (§ 430 C. s. p.)